

Έτσι κάπως αυθαίρετα, θα γράψω ό,τι αν την πρώτη της ανάσα η ανθρωπότητα την πήρε στην Αττική γη, η δεύτερη ήρθε μετά από 19 αιώνες. Στην Φλωρεντία.

Δεν παραβλέπω την Φαραωική Αίγυπτο, δεν λησμονώ τους απονατολίτικους πολιτισμούς, ούτε τους Μεσοποτάμιους, δεν ξέχασα τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία και ασφαλώς δεν περιφρονώ το Βυζάντιο. Σαν παιδί της Μεσογείου όμως, που γεννήθηκε λίγο μετά τα μέσα του 20ού αιώνα, σαν άνθρωπος που μεγάλωσε βλέποντας καθημερινά τη Ακρόπολη των Αθηνών, όταν για πρώτη φορά
ανάμεσα από τις δυο πτέρυγες της
Galleria degli Uffizi
ένοιωσα ακριβώς όπως την πρώτη φορά που συνειδητά βρέθηκα στον Παρθενώνα.

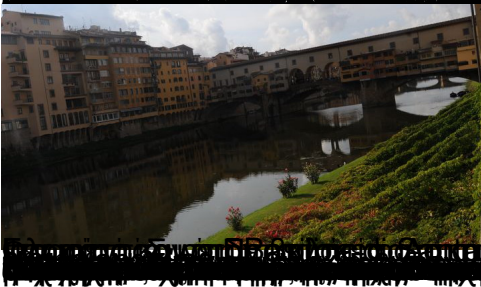

Από το νότιο περσικό δρόμο και στην πλατεία ντιοτσί. Μετά από μια μισή βραδιά κρύου ανέμου με

το πρωί με φως που είναι πολύ διαφορετικό από το μεσημέρι. Η πόλη είναι πολύ όμορφη,

και η φύση είναι πολύ όμορφη. Ο δρόμος από τον Πλάτωνα είναι πολύ όμορφο. Ο δρόμος είναι πολύ όμορφο

Αρχείο φωτογραφιών από την έκθεση "Οι Άγγελοι της Λάσπης" στο Μουσείο Ουφίτσι, Φλωρεντία, Ιταλία. Η έκθεση παρουσιάζει την ιστορία της μεγάλης πλημμύρας της Φλωρεντίας το 1366, που οδήγησε στην καταστροφή πολλών έργων τέχνης και στην απομάκρυνση των σωζόμενων έργων από την πόλη.